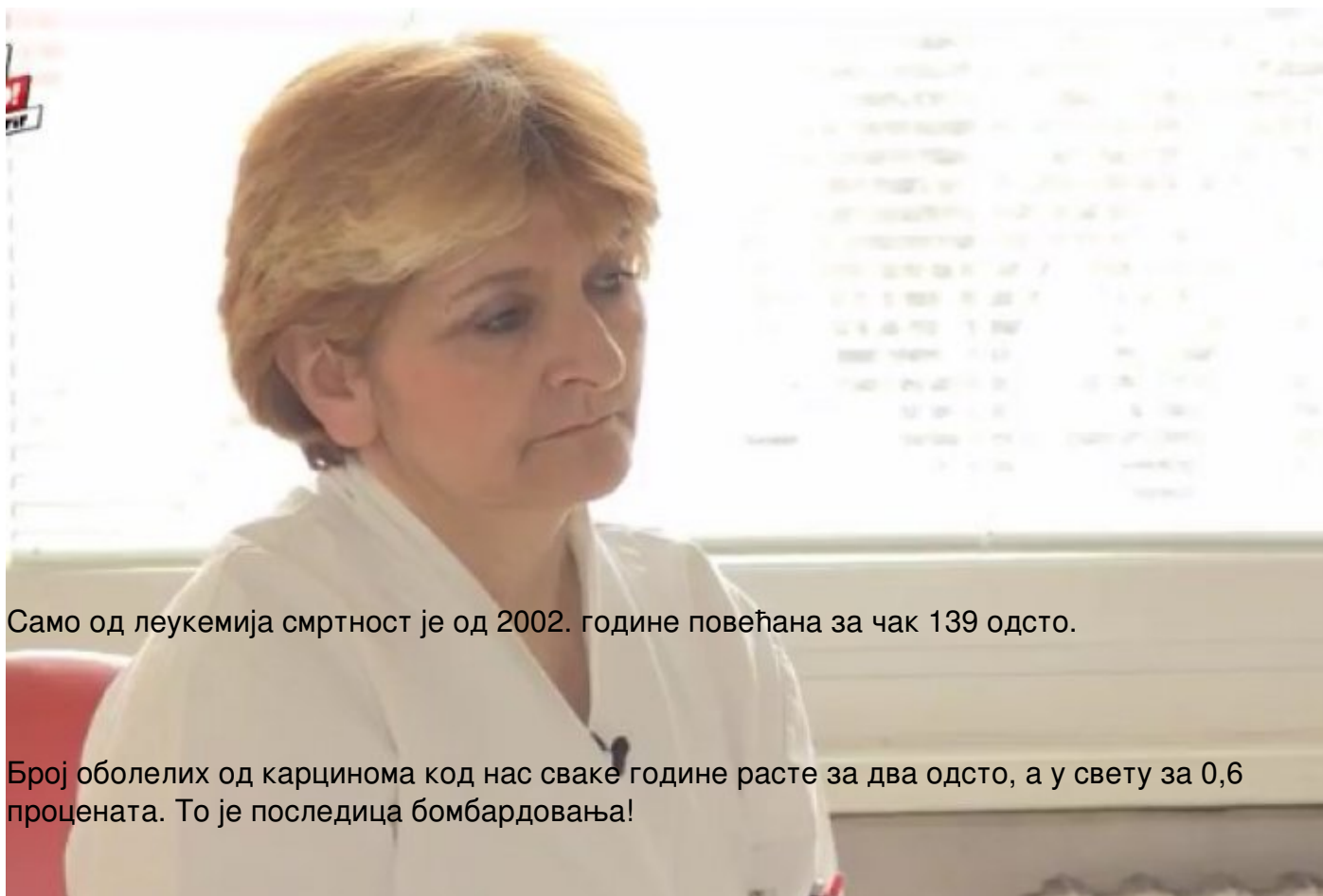

Малигне болести су у Србији готово три пута учесталије него у свету: код нас се на 100.000 становника региструје 5.500 оболелих од различитих врста карцинома, а у свету 2.000!

Само од леукемија смртност је од 2002. године повећана за чак 139 одсто.

Број оболелих од карцинома код нас сваке године расте за два одсто, а у свету за 0,6 процената. То је последица бомбардовања!

Младима којима смо оставили овакву земљу и све проблеме са којим се сусрећу, оставили смо и проблеме о којима не смемо да причамо, и за које не смемо да тужимо зликовце који су их створили. Срамота!

Овако за „Новости“ говори професорка др Даница Грујичић, један од наших најбољих неурохирурга, начелник Одељења неурохирургије у Клиничком центру Србије.

На последице бомбардовања СРЈ, 17 година касније, док стручна јавност, са изузетком проф. др Слободана Чикарића, председника Друштва Србије за борбу против рака, углавном, „заобилази“ ову тему, проф. Грујичић упозорава на друштвеним мрежама, у видео-прилозима, на јавним трибинама...

Многе ваше колеге тврде да ћуте зато што се пораст оболевања од рака у Србији не може директно довести у везу за бомбардовањем?

– Чињенице су ту. Сведоци смо свакодневно појаве све већег броја солидних тумора који се јављају 15 до 20 година након бомбардовања.

Поред тога што се јављају у већем броју, тумори су и агресивнији и то је разлог што се по смртности од малигних болести налазимо у самом врху Европе.

Само старашћу популације и пушењем се то не може објаснити.

Шта вас подстиче да сада указујете на последице НАТО бомбардовања 1999. године?

– Начињена је огромна штета животної средини.

У Србији је 1999. године почињен екоцид, штетне материје, не само осиромашени уранијум него и бројни продукти постројења хемијске индустрије која су бомбардована отишли су у великим концентрацијама у ваздух, воду, земљиште и ушли у ланац исхране.

Грађани Србије о томе не знају ништа, пре свега зато што власти до сада никада нису о томе говориле. Подаци постоје и неопходно је да грађани Србије знају колика и каква штета им је нанета.

Зашто?

– Ако ни због чега другог, онда бар због превентиве. Све власти Србије од 2000. су се огрешиле о становнике ових крајева јер нису никада формирале никакву комисију од независних стручњака, опремиле их одговарајућим лабораторијама и омогућиле да нам тачно кажу шта је загађено, а шта не.

Понашање НАТО је било недопустиво, пре свега зато што су бомбардовали сва хемијска постројења која су се налазила на мапама хазарда, што значи да су била уредно обележена.

Намерно су их гађали, што је само доказ да је њихова намера била геноцидна – загадити животну средину грађана Србије.

Да ли због тога што говорите трпите неку врсту притисака?

– Не. Нисам никада трпела, а ни сада не трпим никакве притиске зато што причам оно што мислим.

Неке ваше колеге, међутим, тврде да се читава прича о последицама НАТО бомбардовања преувеличава, и да се осиромашеног уранијума који је тада бачен у Србији треба плашити „таман колико кобри и крокодила“.

– То су људи који не знају шта је канцерогенеза и како рак настаје, па о томе не треба ни да причају. Штета је нанета у тренутку када је било бомбардовање, то је оно што тврдимо ми који се залажемо за истину.

Алфа честице су ушле у наше организме и штета је направљена.

Њу јесте тешко, али није немогуће доказати. Уместо да се сви залажемо да се то испита, постоје колеге које покушавају на све начине да докажу супротно. Који су њихови мотиви не знам. Да је у питању жеља за истином, сумњам.

Да ли вас као лекара који се свакодневно суочава са оболелима од најтжих тумора, и лично, такви ставови вређају?

– Свако има право на своје мишљење као и право да доказује оно што говори. Не вређају ме људи који не знају шта је канцерогенеза.

Чини се да смо 17 година касније некако, бар у већини, постали помирљиви, као да су нас бомбардовали „шареним бомбонама“.

– „Проблем“ са грађанима Србије је што и поред најгоре могуће пропаганде, већина, ипак, мисли својом главом и има одличан осећај за праведност.

Сматрам да већина грађана Србије слуги шта је овде урађено и зато и не верује „званичницима“.

Поред тога, постоји нешто што се зове и лично искуство – не само малигне болести, у порасту су и аутоимуне болести о којима нико не говори, па онда и све већи број парова који се лече због стерилитета...

И све то се може директно повезати са бомбардовањем?

– Наравно да није само бомбардовање криво за све, али је његов удео у свему овоме и те како мерљив.

Налети НАТО авијације су потрошили кисеоника колико сва жива бића у Србији потроше за 50 година, из свог природног лежишта је избачено око 3,8 милијарди килограма земље. Само три тоне живе је отишло у Дунав, 165 тона флуороводоничне киселине...

Да ли, онда, последице те еколошке катастрофе излазе и ван граница Србије?

– Пошто из Дунава добијају воду и поједине чланице НАТО, као што су Бугарска и

Румунија, очито да и унутар НАТО постоје значајније и мање значајне земље и нације.

Ћутање о свему овоме одговара само НАТО плаћеницима, оним несрећницима којима је сопствени џеп важнији и од државе, и од нације, и од комшија, као и самом НАТО, јер ако се о томе не говори нема ни одштете коју би ти зликовци морали да плате и не само нама, већ и Ираку, Сирији, Либији...

Ви се залажете за формирање неутралне комисије која би испитала последице бомбардовања?

– Само неутрална комисија састављена од домаћих и страних стручњака би могла да пружи све информације. Људи од струке се нигде у свету не плаше да кажу своје мишљење.

Најбољи пример за то вам је Сенегалац Бакари Канте који је у априлу 1999. био у Србији и написао извештај за УН који је касније склоњен од очију јавности, где је јасно рекао да је направљена еколошка катастрофа.

До тих података је накнадно дошао амерички новинар Роберт Парсон, коме можемо да захвалимо што уопште било шта знамо из тог извештаја.

(Курир)